

РЕШЕНИЕ

№ 737

гр. София, 07.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 11.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **10056** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 10а от Закон за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.

Делото е образувано по жалба от 12.09.2025г. от Е. А. Т., [дата на раждане] , гражданка на Република Турция, чрез процесуален представител, срещу отказ за издаване на виза Д на втори секретар, консул в Генералното консулство на Република България в И., Турция от 26.08.2025г. на основание чл.10 ал.1 т.17 ЗЧРБ.

С жалбата, в съдебно заседание и с представените писмени бележки са изложени твърдения, че оспорваният отказ е незаконосъобразен и издаден в противоречие с материалния и процесуалния закон. Изложени са твърдения, че отказът не отговоря на изискването на чл.59 АПК, не съдържа конкретни фактически основания, въз основа на които е прието, че са налице основанията на чл.10 ал.1 т.17 ЗЧРБ, не са обсъдени приложените към заявлението доказателства в оспорвания акт. Акцентира се на това, че без издаване на исканата виза, жалбоподателят няма как да влезе на територията на Република България, за да има оборудван офис в страната. Изложени са твърдения за нарушения на чл.8 от ЕКЧПОС. По същество моли отказът да бъде отменен.

Ответникът- втори секретар, консул в Генералното консулство на Република България в И., Турция, не изпраща процесуалния представител в съдебно заседание, респ. не взема становище.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа страна следното:

Със заявление за издаване на виза от 26.06.2025 г. (л. 10 и л.168) жалбоподателката Е. А. Т., [дата на раждане] , гражданка на Република Турция, е подала в Генералното консулство на Република

България в И., Турция, искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип Д. В заявлението жалбоподателката е посочила професия-дизайн на мобилни игри и информация относно целта на пребиваването- работа като търговски представител, както и че пътните и дневните и разходи ще бъдат покрити от собствени средства.

Към заявлението са приложени: решение за вписване в Единния търговски регистър на Българската търговско-промишлена палата №219902/24.06.2025г. видно от което М. Т. лимитед ширкетие е с представител по пълномощие в Република България Е. А. Т. като търговски представител; представен е и сертификат от Б. от 25.06.2025г. със същото съдържание; удостоверение от Агенцията за вписванията, видно от което Е. А. Т. е управител от 24.06.2025г. на посоченото дружество- М. Т. лимитед ширкетие; договор за наем от 11.06.2025г., видно от който жалбоподателката като наемател, наема от С. М.-адвокат в АК-К. в качеството му на наемодател имот -двуетажна жилищна сграда, находяща се в [населено място], [улица] за срок от 5 години; нотариално заверена на 11.06.2025г. декларация от С. М. като собственик на двуетажна жилищна сграда, находяща се в [населено място], [улица], че не възразява жалбоподателката да пребивава на адреса; справка за съдимост за жалбоподателката, видно от която същата няма съдебно досие; банково извлечение към дата 11.06.2025г., съгласно което жалбоподателката притежава 12 927.43 лв.; извлечение от регистрите на населението относно семейния статут на жалбоподателката; застраховка и копие от паспорта на жалбоподателката.

В хода на административното производство е осъществена съгласувателна процедура по заявление на жалбоподателя с ДАНС, при което, видно от писмо на стр.74 по делото, е изразено положително становище, като е посочено, че становището на ДАНС не обвързва останалите компетентни органи, участващи в съгласувателната процедура.

Изискано е и становище от дирекция „Миграция“ при МВР, които са изпратили становище /л.77/, видно от което на 23.07.2025г. е извършена проверка от служители на група „Миграция“ при ОД МВР-К. на адреса, за който жалбоподателката е представила доказателства, а именно-гр. К., [улица]. При извършената проверка на място чуждият гражданин не е установена, като жилището е посочено като адрес за пребиваване на още трима други чужди граждани. Проверяващият служител Т. Т., който е съставил докладна записка /л.80/, е установил на място, че в помещението има един брой компютърна конфигурация , която към момента не работи, както и друга офис техника, която също не работи, като липсват документи, свързани с дейността на дружеството, поради което е направен извод, че помещението не се използва като офис и не се развива дейност в него. При проверката е съставен и констативен протокол /л.153/

На 11.04.2024г. е издаден оспорваният отказ за издаване на виза тип „Д“ от втори секретар, консул в Генералното консулство на Република България в И., Турция от 26.08.2025г. Като правно основание е отбелязано „чл.10 ал.1 т.17 ЗЧРБ- няма данни, апликантът досега да е пребивавал на адреса, има ключ от жилището, но няма лични вещи в него, семейството му е устроено да живее в Турция, където детето му учи. Няма информация, че ще се установи и живее в Република България, трайно, продължително или постоянно. При проверка на адреса на търговското представителство, посоченото помещение не се използва като офис на ТП и реално не развива дейност.“

От ответника е представена заповед №6/13.02.2025г. на Генералния консул в Генералното консулство на Република България в И., Турция, видно от която А. З. като съветник, КДЛ съгласува и координира работата на КС по издаването на визи и заповед №95-00-26/16.01.2025г. на Министъра на външните работи относно компетентността на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Р България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да издават разрешения,

респ. отказ за виза. Представени са и заповеди за отпуск на А. З. за периода от 25.08.2025г. до 15.09.2025г. и А. Д.-втори секретар, КДЛ в Генералното консулство на Република България в Турция за същия период.

В хода на съдебното производство е разпитан по искане на жалбоподателя свидетелят Т. Т., който потвърди изложеното в изготвената от него докладна записка и констативния протокол по делото.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Подадената жалба е допустима- подадена е до съда от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 1 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи могат подлежат на обжалване по реда на Административнопроцесуалния кодекс относно тяхната законосъобразност.

При разглеждане по съществуването на спора, съдът намира следното:

Не се спори по делото, че в случая отказът е издаден от компетентен орган- А. Т. като втори секретар, КДЛ в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, видно от приложените към преписката заповеди за отпуск на А. З. за периода от 25.08.2025г. до 15.09.2025г. и А. Д.-втори секретар, КДЛ в Генералното консулство на Република България в Турция за същия период. Съгласно заповед №315/04.11.2024г. на Генералния консул в Консулска канцелария на Република България в Б., Турция, А. З. като съветник, КДЛ съгласува и координира работата на КС по издаването на визи и заповед №95-00-26/16.01.2025г. на Министъра на външните работи относно компетентността на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Р България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да издават разрешения, респ. отказ за виза. Следователно, оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ.

Отказът е издаден в писмена форма- спазен е изискуемия стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 Н., изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбите на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 АПК и направените възражения в жалбата в тази насока са неоснователни. Отказът е съставен на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /Н./. Обосновани са причините за постановяването му, включително е посочено правното основание за издаването му - чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ.

Не се установяват допуснати нарушения на административно-производствените правила от категорията на съществените, съставляващи основание за неговата отмяна по аргумент от нормата на чл. 146, т. 3 от АПК.

Актът съответства на материалния закон и неговата цел по следните съображения:

В разпоредбата на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ са регламентирани фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е визирал едно от тях. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже целта и

условията на планирания престой. Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловен от кумулативната даденост на две фактически основания – да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга – условията за него.

При преценка на наличните доказателства, обосновано е прието от административният орган, че чужденецът не е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване в Република България, с което са осъществени предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Вярно е, че в представеното становище от Държавна агенция "Национална сигурност" (ДАНС) е изразено положително становище, но от писмо от дирекция "Миграция" МВР, респ. заверено копие на приложеното по делото становище на Началник група „Миграция“ при ОД МВР-К. и приложената докладна записка, се установява, че е правилен и обоснован извода на административния орган, че по делото не е доказано, че целта и условията на заявеното пребиваване в страната са действителни, тъй като макар жалбоподателят да не е идентифициран като заплаха за националната сигурност, тя попада в хипотезата на чл.10 ал.1 т.17 ЗЧРБ, тъй като при извършена проверка е установено, че жалбоподателката няма намерение да се установи трайно на територията на Р България. В докладната записка изрично е посочено, че при извършената проверка и посещение на 23.10.2025г. на адреса, посочен в заявлението за виза, няма техника, лица или документи, свързани с дейността на дружеството, за което жалбоподателката е заявила, че е търговски представител. По делото не са ангажирани договори с физически или юридически лица, чрез които да се доказва целта на пребиваване –развиване на дейност като търговски представител. Сключването на договор за наем за определен имот, само по себе си, не доказва заявената цел. Настоящият съдебен състав намира възраженията на процесуалния представител на жалбоподателя за неоснователни, тъй като, действително отказът за виза Д пречи на лицето физически да пребивава в Република България, но в случая липсват каквито и да е доказателства за настояща или предстояща дейност на дружеството в България, на което жалбоподателката е търговски представител. Липсват доказателства за делови, търговски, социални, културни или други връзка със страната ни. Установените обстоятелства навеждат на извода, че жалбоподателката не е доказала достоверно целта на заявеното пребиваване. След като страната не се е справила с разписаната в закона и указана ѝ от съда доказателствена тежест, тя следва да понесе последиците от недоказването.

Предвид макар и бланкетно изложените твърдения за нарушение на чл.8 ЕКПОЧС и липсата на каквато и да е конкретизация относно твърдяното нарушение, съдът счита, че няма допуснати нарушения на правото на семеен живот по чл.8 ЕКЗПЧОС, тъй като семейният живот е трайноустановената емоционална, физическа и социална връзка между лица в близки официални или фактически отношения. Доколкото цялото семейство на жалбоподателката пребивава съвместно и трайно в Република Турция, включително съпругът и детето и, то отказът да и бъде издадена поисканата виза не би могъл да повлияе, а още по-малко да прекъсне тази трайноустановена семейна връзка.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че оспореният отказ следва да бъде отменен поради липса на изложени в същия фактически установявания, обосноваващи извод за липса на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. В случая следва да се държи сметка за това, че на първо място визовият режим на всяка една страна е проявление на суверенитета на същата. Свързан е с ефективното упражняване политиките по защита на националната сигурност и опазване на обществения ред в страната. На второ място издаването на виза следва да бъде преценявано по-скоро като производство по извършване на административна услуга, в който случай съществено от правна страна е неизвършването на самата услуга при твърдения от страна на жалбоподателя за наличие на предпоставките за осъществяването ѝ. По тази причина за отказите да бъде

издадена виза е предвиден нарочен нормативноустановен формуляр, чиято форма и съдържание се установява да са били спазени, а съдържащите се правни изводи са били надлежно проверени от първоинстанционния съд, като провеждащ производство по съществуващото на спора. В този смисъл, процесният отказ не е издаден при липса на мотиви и в нарушение на материалноправните разпоредби. Отказът е съставен на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /Н./. Обосновани са, макар и лаконично причините за постановяването му, включително е посочено правното основание за издаването му - чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ.

Като се отчетат посочените по-горе обстоятелства, не са установени по безспорен начин нито целта, нито условията на планирания престой – чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. Изводът на ответния административния орган за наличие на основание по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ не се опровергава от оспорващия по пътя на пълното насрещно доказване в съдебното производство. Според настоящият съдебен състав жалбоподателката не доказва нито в хода на административното, нито на съдебното производство истинската цел, условията и намеренията за пребиваването си в страната, поради което следва да се приеме, че административният орган правилно е отказал издаване на виза тип "D".

В този смисъл Решение № 2280/2025 г. по адм. д. № 8436/24 г. по описа на ВАС, Решение №3456/2023 г. по адм. д. № 811/2023 г. по описа на ВАС.

По изложените съображения оспореният отказ е постановен при правилно приложение на материалния закон, съобразно преследваните с него цели и без да е допуснато нарушение на принципа за пропорционалност по чл. 27, § 2 от Директива 2004/38/ЕО. В контекста на изложеното съдът намира, че издаденият отказ отговаря на условията за редовно действие на административните актове и предпоставя отхвърляне на предявеното срещу него оспорване. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ вр. чл. 173, ал. 2 и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд-София град, Първо отделение, 21-ви състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба от 12.09.2025г. от Е. А. Т., [дата на раждане] , гражданка на Република Турция, чрез процесуален представител, срещу отказ за издаване на виза Д на втори секретар, консул в Генералното консулство на Република България в И., Турция от 26.08.2025г. на основание чл.10 ал.1 т.17 ЗЧРБ.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: